

ὡς ἀποτελοῦντα κύκλον ἀνευ ἀρχῆς καὶ τέλους. . . Ἐν τούτοις οὐδὲν εὗρισκα δύσκολον, οὐδὲν ἀκατόρθωτον . . . εἶμαι νεώτατος, ἔλεγον, βλάξ δὲν εἶμαι, ἔχω θέλησιν, καὶ εἶμαι μὲν ὀρφανός, ἀλλ' ἔχω πολλοὺς καὶ ἰσχυροὺς προστατάτας . . . οἱμοί ! δὲν εἶχον εἰσέτι ἀναγνώσει τὰς ἐξῆς γραμμὰς τοῦ "Αἶνε αἰὲν εἰδίστασαν (οἱ πατρικοὶ φίλοι) νὰ μοὶ δώσουν ἀξιολόγους συμβουλὰς· μὲ διεβεβαίωσαν περὶ τῆς ἀγάπης τῶν καὶ μοὶ ὑπεσχέθησαν προστασίαν. Ἐν τούτοις μεθ' ὅλα ταῦτα θὰ ἀπέθνησκον τῆς πείνης ἂν δὲν ἀνεμιγνύετο εἰς τὰς ὑποθέσεις μου εἰς ἀξιόλογος ἄνθρωπος. . . Μοὶ ἔδωκε νὰ φάγω. . . Ὁ ἄνθρωπος εὐγνώμων διὰ βίου. Τί κρῖμα ὁμως, νὰ μὴ δύναμαι νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ . . . διότι ὁ ἀξιότιμος οὗτος ἄνθρωπος εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ἄλλ' ἔφθασα πάλιν πρὸ τῆς γεφύρας τοῦ Σταδίου . . . ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη δύσει. . . τὸ φῶς ἦτο ἀμυδρότατον ἢ μᾶλλον ἦτο σκότος σχεδόν, μάρτυρες μου ἔστωσαν αἱ νυκτερίδες, αἱ γλαυκεῖς καὶ πάντα τὰ νυκτόβια . . . Ἄλλα τί βλέπω ! . . . Μελανεῖμων ἀμαζῶν προηγείται ἐμοῦ 100 περίπου βήματα . . . ὁ ἀνὴρ πνέων ἄγει καὶ φέρει τὴν ποδῆρην ἐσθῆτά της καὶ τὸν λεπτὸν καὶ μακρὸν ἐπενδύτην της. . . ὁ ῥωμαντικὸς θρὸς αὐτῶν φθάνει μέχρι τῶν ὠτων μου . . . ἡ ξανθὴ καὶ μακρὰ κόμη της λυτὴ κυματίζει εἰς τοὺς ὤμους της . . . φέρει μικρὸν καὶ μέλαν πιλίδιον ἀνευ οὐδενὸς κοσμημάτος . . . γελοῖε, εἶπον, ἔχων τις τοιαύτην κόμην ἔχει ἀνάγκην κοσμημάτων ; !

Τρέξατε καλλιτέχναι . . . μὴ ἀφίνετε τὸ πρότυπον αὐτὸ νὰ φύγῃ . . . θὰ σᾶς ἀπαθανάτισῃ . . . ἡ δόξα σας ἐκάτον μόνον βήματα προηγείται ἐμοῦ . . . Ἰδοὺ, εἶπον, τὸ ἰδανικόν μου . . . ἰδοὺ ὁ ἔρω μου . . . αἰοιδήποτε καὶ ἂν ἦσαι θὰ σε ἀγαπήσω . . . σε ἀγαπῶ . . . σὺ θὰ ἦσαι ἡ Γρατσιέλλα μου, ἡ Φορναρίνα μου, ἡ Λαύρα μου, ἡ Ἰουλίττα μου, ἡ Βιργινία μου. . .

Ὅπισσα τὰ ἰδανικά μου καὶ τὰ ὄνειρά μου πάντα . . . ὀπίσω . . . θὰ προηγήσῃ . . . ἡ ἀστρον μου, θὰ ἐνθαρρύνῃ τὰς μελέτας μου ! τὸ μεσοπάρη σου καὶ ἡ θωπεία σου, θεότης μου, θὰ διαλύῃ τὰς θλίψεις μου . . . τὸ δὲ φίλημά σου, ἀγία μου καλλονή, θὰ μὲ διδάσκῃ τί εἶναι ἐπίγειος εὐτυχία ! ! . . .

Ἡ Ἀμαζὼν ἐνταῦτοις ἐβάδιζεν ἀμαζωνικώτατα . . . ἐγὼ δὲ ποῦ νὰ τὴν φθάσω ! ! Νὰ τῆς φωνάξω ἀστῆθι γόησσα ! ; ὅχι . . . ἐσκέφθην, τοῦτο θὰ ἦναι ἀπότομον καὶ προσβλητικόν . . . Ὁ ἄνθρωπος τὴν φθάσῃ . . . ὅπου καὶ ἂν τὴν φθάσῃ . . . θὰ τὴν ἴδω καὶ . . . καὶ τότε βλέπομεν . . . Ἐν τῷ μεταξὺ ἐν ταῦτοις ἄς συνθέσω τὸ πρῶτον μου ποίημα εἰς τὴν ἄγνωστον . . .

«Σὲ ἀγαπῶ μὲ ἔρωτα πλατωνικόν καὶ θεῖον . . .

Ὡς Πυγμαλίων . . .

Ὡς ἄγνωστός μου καλλονή, ὦ καλλονή ἀγία

Καὶ οὐρανία . . .»

Ἄρκει...ἀρκει...ἐσκέφθην, ἄλλοτε τὸ τελειώνω. Ἰδοὺ, τώρα δὲν ἀπέχω πλέον πολὺ αὐτῆς...διότι παραδόξως ἐστάθη ἐπ' ὀλίγον πρὸ τοῦ τοίχου αὐτοῦ, ἔσω δὲ νὰ συνμιλήσῃ μετὰ τοῦ ἀστέρος ἐκείνου...ἀς ἀποκαλυφθῶ καὶ ἀς προσποιηθῶ ὅτι ἀπευθύνομαι πρὸς τὴν ἀνατέλλουσαν Σελήνην ἀπαγγέλλων μεγαλοφώνως τὸν τελευταῖον στίχον . . .

Ἐμπρός . . .

«ὦ ! ἄγνωστός μου καλλονή ! ὦ καλλονή.....

Φρίκη !...ἐστράφη...Τί βλέπω ! ! ἔχει βαθεῖαν γενειάδα καὶ φοβερόν μύστακα.....

Φεῦ ! ἡ ἄγνωστός μου . . . ἡ λατρεία μου ἦτο Ριζαρίττε ! !

— Τί ἔχεις !.. μοῦ λέγει ἀγρίως....

— Τίποτε...δὲν ἔχω....εἶχα.....

— Μοῦ φαίνεται οὔτε εἶχες οὔτε ἔχασες χάχα !....

Μεταβολὴ ἐαυτέ μου.... τρέξε μήπως ὁ σεβασμιώτατος μαθητὴς τῆς Ριζαρίου σχολῆς σοῦ τῆς βρέξῃ ! ! ἔτρεξα

Β

Ἦμην πλέον ἐκτὸς βολῆς... ὅτε ἐστάθην.... ἀνέπνευσα... ἐνθυμήθην ὅτι πεινῶ καὶ ἔφθασα εἰς τὴν οἰκίαν μου ὅπου μὲ περιέμενεν ἡ τράπεζα καὶ ἡ καλή μου μήτηρ

Αὐτὸς ἦτο ὁ πρῶτος μου ἔρω ! . .

Ἄρὰ γε δὲν ἦτο καὶ ὁ τελευταῖος ! ! . .

Οὕτω ἐναυάγησε τὸ πρῶτον ὄνειρον.

Ἄρὰ γε δὲν ἐναυάγησαν καὶ ἄλλα ; ! . .

Ἀπαντήσατε σεῖς, φίλοι μου εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο . . . σεῖς οἵτινες μετὰ τριῶν ἐτῶν δικηγορικὴν ζωὴν μὲ συνεχάρητε διορισθέντα ὑπουργικὸν γραμματέα, καὶ μετὰ τριῶν μηνῶν νέαν ζωὴν μὲ συνελευπήθητε παυθέντα . . .

Γρύλλος.

ΕΠΑΝΗΛΘΕ

μετὰ τρίμηνον ἀπουσίαν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ ὁ φίλος Διευθυντὴς τῆς Ἐφημερίδος κ. Δημήτριος Κορομηλάς.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ.

Ὁ καλὸς μας φίλος καὶ εὐφυὲς νέος κ. Χρονόπουλος ἐξετασθεὶς ἤξιώθη διπλώματος διδάκτορος τῆς Νομικῆς· χρίου καὶ ὁ καλὸς μου φίλος ἐπίσης ἔτυχε διδακτορικοῦ πτυ-

ΑΦΙΞΕΙΣ.

Ἀφίκετο ἐκ Λαμίας ὁ διάσημος χορευτὴς καὶ χοροδιδάσκαλος κ. Παυλίδης καὶ κατόκησεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Στέμματος». Παραμένει ἐνταῦθα ἡμέρας τινὰς μόνον, καθ' ἃς οἱ θιασῶται ἀς ἐπωφεληθῶσι νὰ λάβωσιν ἰδέαν καὶ ἡ καὶ διδάγματα τοῦ μυθώδους αὐτοῦ χοροῦ. Εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος, περὶ οὗ ἐλέχθη ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὀξέως τῶν ἡλίων δύναται νὰ ὀρχῇται. Ἦδη ἐθαυμάσθη πανταχοῦ ὅθεν διήλθε, κινεῖ δὲ τὴν περιέργειαν τῶν μὴ ἰδόντων ἐπὶ αὐτόν.

Α. καὶ Α.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Δύο στρατιῶται θεῶνται πρὸ τοῦ καταστήματος Μά' γελοιογραφίαν οὐραγοτάγκων.

— Σὺν εἶχε σκυλίσια μούρη τί τῷθελε τὸ ἦψηλό· ἡν συμμο-
— Μὰ νᾶναι ἄνθρωποι αὐτὰ τὰ ζῶα ; ὀρίσει δ

Ἐν παννυχίῳ ἐσπερίδι, ἀλλ' ἀνευ supper ἡ οἰκοδόμοι, ἔρωτᾷ :

— Διατί, κύριε, ἐδὲν χορεύετε ;

— Χορεύω μέσα μου, κυρία.

Νάτος.